ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 8. novembra 2007 *

Vo veci T-194/04,

The Bavarian Lager Co. Ltd, so sídlom v Clitheroe (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: pôvodne J. Pearson a C. Bright, neskôr J. Webber a M. Readings, solicitors,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDÚOÚ), v zastúpení: H. Hijmans, splnomocnený zástupca,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: angličtina.

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Docksey a P. Aalto, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie z 18. marca 2004, ktorým sa zamieta žiadosť podaná žalobkyňou s cieľom získať úplný prístup k zápisnici zo stretnutia konaného v rámci konania o nesplnení povinnosti a návrh smerujúci k určeniu, že Komisia nesprávne ukončila konanie začaté proti vláde Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska na základe článku 169 Zmluvy ES (teraz článok 226 ES),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia V. Tiili a O. Czúcz,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 6 EÚ:

„1. Únia je založená na zásadách slobody, demokracie, dodržiavania ľudských práv a základných slobôd a právneho štátu, ktoré sú spoločné členským štátom.

2. Únia rešpektuje základné ľudské práva, ktoré zaručuje Európsky dohovor na ochranu ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií členských štátov, ako základných princípov práva spoločenstva.

…“

2 Podľa článku 255 ES:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady alebo Komisie, v závislosti na zásadách a podmienkach, ktoré sa vymedzia v súlade s odsekmi 2 a 3.

2. Všeobecné zásady a obmedzenia, ktoré vychádzajú z verejného alebo súkromného záujmu a upravujú právo na prístup k dokumentom, stanoví Rada v súlade s postupom uvedeným v článku 251 do dvoch rokov po nadobudnutí platnosti Amsterdamskej zmluvy.

…“

3 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) definuje pravidlá, podmienky a obmedzenia práva na prístup k dokumentom týchto inštitúcií uvedeného v článku 255 ES. Toto nariadenie sa uplatňuje od 3. decembra 2001.

4 Rozhodnutím Komisie z 5. decembra 2001, ktorým sa mení jej rokovací poriadok [oznámené pod číslom K(2001) 3714] (2001/937/ES, ESUO, Euratom) (Ú. v. ES L 345, s. 94; Mim. vyd. 01/003, s. 408), bolo zrušené rozhodnutie Komisie 94/90/ESUO, ES, Euratom o prístupe verejnosti k dokumentom Komisie (Ú. v. ES L 46, s. 58), ktoré zabezpečovalo vykonávanie, pokiaľ ide o Komisiu, etického kódexu týkajúceho sa prístupu verejnosti k dokumentom Rady a Komisie (Ú. v. ES L 340, 1993, s. 41, ďalej len „etický kódex“).

5 Odôvodnenia č. 4 a 11 nariadenia č. 1049/2001 uvádzajú toto:

„(4) Účelom tohto nariadenia je čo najúčinnejšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom a ustanoviť pre tento prístup všeobecné pravidlá a obmedzenia v súlade s článkom 255 ods. 2… ES.

…

(11) V zásade majú byť všetky dokumenty týchto orgánov prístupné verejnosti. Je však potrebné chrániť niektoré verejné a súkromné záujmy prostredníctvom výnimiek. Orgány majú mať právo chrániť svoje vnútorné porady a rokovania v prípadoch, keď je potrebné zachovať ich schopnosť plniť úlohy. Pri posudzovaní výnimiek majú orgány zohľadniť tie zásady v právnych predpisoch spoločenstva, ktoré sa týkajú ochrany osobných údajov vo všetkých oblastiach činnosti únie.“

6 Podľa článku 4 nariadenia č. 1049/2001, ktoré sa týka výnimiek z práva na prístup:

„1. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

…

b) súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.

2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

…

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

3. Prístup k dokumentu, ktorý orgán vypracoval pre vnútornú potrebu alebo ktorý orgán obdržal, vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol, bude odmietnutý v prípade, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

Prístup k dokumentu, ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád v dotknutom orgáne, bude odmietnutý aj po prijatí rozhodnutia, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

…

6. Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie…“

7 Článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 ustanovuje, že „žiadateľ nie je povinný uviesť dôvod svojej žiadosti“.

8 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355) ukladá členským štátom povinnosť, aby zabezpečili ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, a najmä ich práva na súkromie v súvislosti so spracovaním osobných údajov, s cieľom zabezpečiť voľný tok osobných údajov v Spoločenstve.

9 Článok 286 ES uvádza, že akty Spoločenstva o ochrane fyzických osôb s ohľadom na spracovanie osobných údajov a voľný pohyb takýchto údajov sa uplatňujú na všetky orgány a inštitúcie Spoločenstva.

10 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102) bolo prijaté na základe článku 286 ES.

11 Podľa odôvodnenia č. 15 nariadenia č. 45/2001:

„… Prístup k dokumentom vrátane podmienok prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje je upravený pravidlami prijatými na základe článku 255… ES, ktorých pôsobnosť zahŕňa hlavy V a VI Zmluvy [EÚ].“

12 Nariadenie č. 45/2001 uvádza:

„…

Článok 1

Predmet nariadenia

1. V súlade s týmto nariadením chránia inštitúcie a orgány zriadené zmluvami o založení Európskych spoločenstiev alebo na ich základe, ďalej len ‚inštitúcie alebo orgány spoločenstva‘, základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na súkromie vzhľadom na spracovávanie osobných údajov, a neobmedzujú ani nezakazujú slobodný pohyb osobných údajov medzi sebou navzájom alebo recipientom s výhradou vnútroštátneho práva členských štátov vykonávajúcich smernicu 95/46…

2. Nezávislý dozorný orgán ustanovený týmto nariadením, ďalej len ‚európsky dozorný úradník pre ochranu údajov', monitoruje uplatňovanie ustanovení tohto nariadenia na všetky operácie spracovania vykonávané inštitúciou alebo orgánom spoločenstva.

Článok 2

Definície

Na účely tohto nariadenia:

a) ‚osobné údaje' znamenajú akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby…; identifikovateľná osoba je ten, kto môže byť priamo alebo nepriamo identifikovaný s odvolaním sa na identifikačné číslo, alebo na jeden alebo viacero faktorov špecifických pre jeho alebo jej fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo spoločenskú identitu;

b) ‚spracovávanie osobných údajov'… znamená akúkoľvek operáciu alebo súbor operácií, ktoré sa s osobnými údajmi vykonávajú, či už automatizovane alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uchovanie, úprava alebo zmena, vyvolanie, konzultácia, použitie, zverejnenie prenosom, rozširovaním alebo iným sprístupnením, zoradením alebo kombináciou, blokovaním, vymazaním alebo zničením;

c) ‚systém archivovania osobných údajov'… znamená akýkoľvek štruktúrovaný súbor osobných údajov, ktoré sú prístupné podľa konkrétnych kritérií, či už sú centralizované, decentralizované alebo rozptýlené na funkčnej alebo geografickej báze;

…

Článok 3

Pôsobnosť

1. Toto nariadenie sa uplatňuje na spracovávanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva, pokiaľ sa takéto spracovávanie realizuje pri výkone činností, z ktorých všetky alebo časť spadajú pod pôsobnosť práva spoločenstva.

2. Toto nariadenie sa uplatňuje na spracovávanie osobných údajov vykonávané úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami a na spracovávanie inými ako automatickými prostriedkami u tých osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému.

…

Článok 4

Kvalita údajov

1. Osobné údaje musia byť:

a) spracovávané spravodlivo a zákonne;

b) zhromažďované na konkrétne, explicitné a legitímne účely a ďalej nespracovávané spôsobom nezlučiteľným s týmito účelmi…;

…

Článok 5

Zákonnosť spracovania

Osobné údaje môžu byť spracovávané, iba ak:

a) je spracovanie nevyhnutné pre výkon úlohy realizovanej vo verejnom záujme na základe zmlúv o založení Európskych spoločenstiev alebo iných právnych nástrojov prijatých na ich základe alebo pri legitímnom výkone úradnej právomoci zverenej inštitúcii alebo orgánu spoločenstva, alebo tretej strane, ktorej sú údaje poskytnuté, alebo

b) je spracovanie nevyhnutné kvôli súladu s právnymi záväzkami, ktorým podlieha prevádzkovateľ, alebo

…

d) dotknutá osoba jednoznačne dala svoj súhlas…

Článok 8

Prenos osobných údajov príjemcom iným, ako sú inštitúcie a orgány spoločenstva, ktoré podliehajú smernici 95/46…

Bez toho, aby boli dotknuté články 4, 5, 6 a 10, môžu byť osobné údaje prenášané iba príjemcom podliehajúcim vnútroštátnemu právu prijatému na vykonávanie smernice 95/46… [môžu byť osobné údaje prenášané príjemcom podliehajúcim vnútroštátnemu právu prijatému na vykonávanie smernice 95/46…, iba vtedy — *neoficiálny preklad*]:

a) ak príjemca preukáže, že údaje sú nevyhnutné na plnenie úlohy realizovanej vo verejnom záujme alebo podlieha výkonu verejnej právomoci, alebo

b) ak príjemca preukáže nevyhnutnosť prenosu údajov a ak nie je žiaden dôvod predpokladať, že môžu byť dotknuté legitímne záujmy dotknutej osoby.

…

Článok 18

Právo dotknutej osoby namietať

Dotknutá osoba má právo:

a) namietať kedykoľvek z presvedčivých dôvodov týkajúcich sa jej situácie voči spracovaniu údajov týkajúcich sa jej samej s výnimkou prípadov pokrytých článkom 5 písm. b), c) a d). Ak je námietka opodstatnená, dané spracovanie už nesmie zahŕňať tieto údaje;

…“

13 Článok 8 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd (EDĽP), podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, uvádza:

„1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných."

14 Charta základných práv Európskej únie, vyhlásená 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1, ďalej len „charta"), stanovuje:

„*Článok 7*

Rešpektovanie súkromného a rodinného života

Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie.

Článok 8

Ochrana osobných údajov

1. Každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

2. Tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.

3. Dodržiavanie týchto pravidiel podlieha kontrole nezávislého orgánu.

…

Článok 42

Právo na prístup k dokumentom

Každý občan Únie, ako aj každá fyzická osoba, ktorá má bydlisko, alebo každá právnická osoba, ktorá má sídlo v členskom štáte, má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, bez ohľadu na ich nosič.

…“

Okolnosti predchádzajúce sporu

15 Žalobkyňa bola založená 28. mája 1992 na účely dovozu nemeckého piva určeného pre výčapy v Spojenom kráľovstve nachádzajúce sa predovšetkým na severe Anglicka.

16 Žalobkyňa však nemohla svoj výrobok predávať, keďže veľký počet prevádzkovateľov výčapov v Spojenom kráľovstve bol viazaný zmluvami o výhradnej kúpe, ktoré ich zaväzovali nakupovať pivo od určitých pivovarov.

17 Podľa Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390 (nariadenie Spojeného kráľovstva o dodávaní piva) sú britské pivovary, ktoré sú držiteľmi práv vo viac ako 2 000 pohostinstvách, povinné priznať prevádzkovateľom týchto zariadení možnosť nakupovať pivo pochádzajúce z iného pivovaru za podmienky podľa článku 7 ods. 2 písm. a) uvedeného nariadenia, že pivo je sudové a má objemový obsah alkoholu viac ako 1,2 %. Toto ustanovenie je všeobecne známe ako „Guest Beer Provision" (ďalej len „GBP").

18 Väčšinu pív vyrábaných mimo Spojeného kráľovstva však nemožno považovať za „sudové pivá" v zmysle GBP, a teda posledné uvedené ustanovenie sa na ne nevzťahuje.

19 Keďže žalobkyňa sa domnievala, že GBP predstavuje opatrenie s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenia dovozu, a preto je nezlučiteľné s článkom 30 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 28 ES), podala Komisii listom z 3. apríla 1993 sťažnosť, ktorá bola zaregistrovaná pod číslom P/93/4490/UK.

20 V nadväznosti na svoje vyšetrovanie Komisia 12. apríla 1995 rozhodla o začatí konania proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska na základe článku 169 Zmluvy ES (teraz článok 226 ES). Dňa 28. septembra 1995 žalobkyňu informovala o existencii tohto vyšetrovania a o tom, že 15. septembra 1995 zaslala Spojenému kráľovstvu výzvu. Dňa 26. júna 1996 sa Komisia rozhodla zaslať Spoje-

nému kráľovstvu odôvodnené stanovisko a 5. júna 1996 uverejnila tlačové oznámenie o tomto rozhodnutí.

21 Dňa 11. októbra 1996 sa uskutočnilo stretnutie (ďalej len „stretnutie 11. októbra 1996“ alebo „stretnutie“), na ktorom sa zúčastnili zástupcovia generálneho riaditeľstva (GR) Komisie „Vnútorný trh a finančné služby“, Ministerstva obchodu a priemyslu Spojeného kráľovstva a zástupcovia konfederácie pivovarov spoločného trhu (ďalej len „KPST“). Žalobkyňa požiadala o účasť na stretnutí listom z 27. augusta 1996, ale Komisia odmietla jej žiadosti vyhovieť.

22 Dňa 15. marca 1997 oznámilo Ministerstvo obchodu a priemyslu Spojeného kráľovstva návrh zmeny GBP, podľa ktorého fľašové pivo môže byť predávané ako pivo s iným pôvodom rovnakým spôsobom ako sudové pivo. Po tom, čo Komisia dvakrát, 19. marca 1997 a 26. júna 1997, odložila svoje rozhodnutie zaslať Spojenému kráľovstvu odôvodnené stanovisko, vedúci oddelenia 2 „Uplatňovanie článkov 30 až 36 Zmluvy ES (oznámenia, sťažnosti, porušenia atď.) a odstraňovanie obmedzení obchodu“ riaditeľstva B „Voľný pohyb tovaru a verejných zákaziek“ GR „Vnútorný trh a finančné služby“ v liste z 21. apríla 1997 žalobkyni oznámil, že s ohľadom na návrh novely GBP bolo konanie podľa článku 169 Zmluvy ES prerušené a že odôvodnené stanovisko nebolo vláde Spojeného kráľovstva oznámené. Uviedol, že toto konanie bude ukončené, len čo zmenené GBP nadobudne účinnosť. Nové znenie GBP nadobudlo účinnosť 22. augusta 1997. V dôsledku toho odôvodnené stanovisko nikdy nebolo Spojenému kráľovstvu zaslané a Komisia nakoniec 10. decembra 1997 rozhodla, že konanie o nesplnení povinnosti odloží.

23 Žalobkyňa požiadala generálneho riaditeľa GR „Vnútorný trh a finančné služby“ faxom zaslaným 21. marca 1997 o kópiu odôvodneného stanoviska v súlade s etickým kódexom. Táto žiadosť bola rovnako ako opakovaná žiadosť zamietnutá.

24 Listom z 18. septembra 1997 (ďalej len „rozhodnutie z 18. septembra 1997“) generálny tajomník Komisie potvrdil zamietnutie žiadosti zaslanej generálnemu riaditeľovi GR „Vnútorný trh a finančné služby“.

25 Žalobkyňa podala proti rozhodnutiu z 18. septembra 1997 žalobu na Súd prvého stupňa, ktorá bola zapísaná do registra pod číslom T-309/97. Súd prvého stupňa rozsudkom zo 14. októbra 1999, Bavarian Lager/Komisia (T-309/97, Zb. s. II-3217), túto žalobu zamietol, keďže sa domnieval, že ochrana dotknutého cieľa, čiže umožniť členskému štátu dobrovoľne vyhovieť požiadavkám Zmluvy, prípadne mu poskytnúť príležitosť, aby vysvetlil svoj postoj, odôvodňovala pre ochranu verejného záujmu odmietnutie prístupu k prípravnému dokumentu, ktorý sa týkal fázy vyšetrovania v rámci konania podľa článku 169 Zmluvy ES.

26 Dňa 4. mája 1998 žalobkyňa zaslala Komisii žiadosť o prístup k všetkým dokumentom poskytnutým do spisu P/93/4490/UK určenými jedenástimi spoločnosťami a organizáciami a tromi vymedzenými kategóriami osôb alebo podnikov na základe etického kódexu. Komisia zamietla pôvodnú žiadosť z dôvodu, že etický kódex sa uplatní len na dokumenty, ktorých autorkou je Komisia. Opakovaná žiadosť bola zamietnutá z dôvodu, že Komisia nie je autorkou dotknutých dokumentov a že všetky žiadosti musia byť zaslané autorovi.

27 Dňa 8. júla 1998 žalobkyňa podala sťažnosť u Európskeho ombudsmana, zapísanú do registra pod číslom 713/98/IJH, a listom z 2. februára 1999 spresnila, že by chcela získať mená zástupcov KPST, ktorí sa zúčastnili na stretnutí 11. októbra 1996, a mená spoločností a osôb patriacich do štrnástich kategórií označených žalobkyňou v jej pôvodnej žiadosti o prístup k dokumentom obsahujúcim poznámky odovzdané Komisii v rámci spisu P/93/4490/UK.

28 Po výmene listov s ombudsmanom Komisia v októbri a novembri 1999 ombudsmanovi oznámila, že na 45 listov, ktoré zaslala dotknutým osobám so žiadosťou o súhlas s oznámením ich totožnosti žalobkyni, dostala 20 odpovedí, z toho 14 kladných a 6 záporných. Komisia odovzdala mená a adresy osôb, ktoré súhlasili s oznámením svojho mena. Žalobkyňa ombudsmanovi oznámila, že informácie poskytnuté Komisiou sú stále neúplné.

29 Ombudsman vo svojom návrhu odporúčania zo 17. mája 2000 zaslanom Komisii v rámci konania o sťažnosti 713/98/IJH navrhol, aby Komisia oznámila žalobkyni mená zástupcov KPST, ktorí sa zúčastnili na stretnutí 11. októbra 1996, a mená spoločností a osôb patriacich do štrnástich kategórií označených žalobkyňou v jej pôvodnej žiadosti o prístup k dokumentom obsahujúcim poznámky odovzdané Komisii v rámci spisu P/93/4490/UK.

30 Komisia vo svojom odôvodnenom stanovisku zaslanom ombudsmanovi 3. júla 2000 trvala na tom, že súhlas dotknutej osoby je nevyhnutný, ale uviedla, že môže oznámiť mená osôb, ktoré neodpovedali na jej žiadosť o súhlas, keďže v prípade neexistencie odpovede záujem a základné práva a slobody dotknutých osôb neprevažujú. Komisia teda doplnila mená ďalších 25 osôb.

31 Dňa 23. novembra 2000 vydal ombudsman osobitnú správu určenú Parlamentu v nadväznosti na návrh odporúčania zaslaný Komisii v konaní o sťažnosti 713/98/IJH (ďalej len „osobitná správa“), v ktorej dospel k záveru, že neexistuje základné právo, ktoré by bránilo zverejneniu informácií oznámených správnemu orgánu ako dôverné, a že smernica 95/46 nevyžaduje, aby Komisia utajovala mená osôb, ktoré jej oznámili názory alebo informácie v rámci výkonu svojich funkcií.

32 Dňa 30. septembra 2002 zaslal ombudsman predsedovi Komisie pánovi Prodimu list, v ktorom bolo uvedené:

„Ombudsman sa obáva, aby pravidlá týkajúce sa ochrany údajov neboli nesprávne vykladané v tom zmysle, že predpokladajú existenciu všeobecného práva anonymne sa zúčastňovať na verejných činnostiach. Taký nesprávny výklad by mohol narušiť zásadu transparentnosti a právo verejnosti na prístup k dokumentom tak na úrovni Spoločenstva, ako aj v členských štátoch, kde sú zásada transparentnosti a prístup verejnosti k dokumentom zakotvené vo vnútroštátnych ústavných predpisoch."

33 Podľa tlačového oznámenia ombudsmana č. 23/2001 z 12. decembra 2001 Parlament prijal rezolúciu o osobitnej správe, v ktorej žiadal Komisiu, aby poskytla informácie požadované žalobkyňou.

34 Elektronickou poštou z 5. decembra 2003 požiadala žalobkyňa Komisiu o prístup k dokumentom uvedeným v bode 27 vyššie na základe nariadenia č. 1049/2001.

35 Komisia na túto žiadosť odpovedala listom z 27. januára 2004, v ktorom tvrdila, že niektoré dokumenty týkajúce sa stretnutia môžu byť zverejnené, ale upozornila žalobkyňu na skutočnosť, že päť mien bolo v zápisnici zo stretnutia 11. októbra 1996 zakrytých, lebo dve osoby výslovne namietali proti zverejneniu svojej totožnosti a s ďalšími tromi sa Komisia nemohla skontaktovať.

36 Elektronickou poštou z 9. februára 2004 podala žalobkyňa opakovanú žiadosť v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 s cieľom získať úplnú zápisnicu zo stretnutia 11. októbra 1996, obsahujúcu mená všetkých účastníkov.

37 Listom z 18. marca 2004 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia zamietla opakovanú žiadosť žalobkyne. Potvrdila, že nariadenie č. 45/2001 sa uplatní na žiadosť o zverejnenie mien ostatných účastníkov. Keďže žalobkyňa nepreukázala nijaký výslovný a legitímny účel ani potrebu takého zverejnenia, požiadavky stanovené v článku 8 uvedeného nariadenia nie sú splnené a možno uplatniť výnimku uvedenú v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Komisia dodala, že aj keby sa pravidlá v oblasti ochrany osobných údajov nepoužili, mohla zverejnenie ostatných mien odmietnuť na základe článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001, aby nebola ohrozená jej schopnosť viesť vyšetrovanie.

Konanie a návrhy účastníkov konania

38 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. mája 2004 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

39 Uznesením zo 6. decembra 2004 predseda tretej komory Súdu prvého stupňa vyhovel návrhu na vstup Fínskej republiky ako vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalobkyne. Po späťvzatí návrhu Fínskej republiky na vstup do konania ako vedľajšieho účastníka predseda tretej komory Súdu prvého stupňa uznesením z 27. apríla 2005 tento vstup vedľajšieho účastníka do konania vymazal.

40 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. februára 2006 Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDÚOÚ) podal návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalobkyne. Uznesením zo 6. júna 2006 predseda tretej komory Súdu prvého stupňa tomuto návrhu vyhovel.

41 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania boli žalobkyňa a Komisia vyzvané, aby predložili určité dokumenty. Týmto žiadostiam vyhoveli v stanovených lehotách.

42 Uznesením zo 16. mája 2006, v súlade s článkom 65 písm. b), článkom 66 ods. 1 a článkom 67 ods. 3 tretím pododsekom Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, Súd prvého stupňa nariadil Komisii, aby predložila úplnú zápisnicu zo stretnutia 11. októbra 1996, obsahujúcu mená všetkých účastníkov, ale uviedol, že tento dokument nebude odovzdaný žalobkyni v rámci tohto konania. Tejto žiadosti sa vyhovelo.

43 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 13. septembra 2006.

44 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— určil, že súhlas Komisie so zmenou, ktorú v GBP vykonala britská vláda, je v rozpore s článkom 30 Zmluvy ES (teraz článok 28 ES),

— určil, že Komisia nemala súhlasiť s vyššie uvedenou zmenou a že tým porušila článok 30 Zmluvy ES,

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— nariadil Komisii, aby oznámila mená všetkých osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

45 EDÚOÚ na pojednávaní podporoval žiadosť žalobkyne o prístup k dokumentom a navrhol, aby Súd prvého stupňa zrušil napadnuté rozhodnutie.

46 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— odmietol návrhy týkajúce sa konania o nesplnení povinnosti ako neprípustné,

— zamietol návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia,

— odmietol návrh smerujúci k tomu, aby jej bolo nariadené zverejniť mená ostatných osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí, ako neprípustný,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

O prípustnosti návrhu smerujúceho k tomu, aby Súd prvého stupňa nariadil Komisii, aby oznámila mená všetkých osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí

47 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že Súd prvého stupňa nemôže v rámci preskúmavania zákonnosti, ktoré vykonáva, ukladať orgánom príkazy alebo tieto orgány nahrádzať. Toto obmedzenie preskúmavania zákonnosti sa uplatní vo všetkých oblastiach sporov, o ktorých je Súd prvého stupňa príslušný rozhodovať, vrátane sporu vo veci prístupu k dokumentom (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2001, Mattila/Rada a Komisia, T-204/99, Zb. s. II-2265, bod 26, potvrdený rozsudkom Súdneho dvora z 22. januára 2004, Mattila/Rada a Komisia, C-353/01 P, Zb. s. I-1073, bod 15).

48 Návrh žalobkyne, aby Súd prvého stupňa nariadil Komisii, aby jej oznámila mená všetkých osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí 11. októbra 1996, teda nie je prípustný.

O protiprávnom odložení konania o nesplnení povinnosti podľa článku 169 Zmluvy ES

Tvrdenia účastníkov konania

49 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa v rozpore s článkom 30 Zmluvy ES alebo subsidiárne s článkom 6 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 12 ES) rozhodla odložiť konanie o nesplnení povinnosti, ktorého základným prvkom bolo stretnutie 11. októbra 1996.

50 Vzhľadom na to, že Komisia zamietla žiadosť žalobkyne o účasť na stretnutí, že neoprávnene odložila konanie o nesplnení povinnosti, že zmenené GBP naďalej diskriminačne pôsobí voči pivám pochádzajúcim z iných členských štátov než zo Spojeného kráľovstva a že Komisia sa ukázala ako veľmi zdržanlivá pri zverejnení mien účastníkov stretnutia, totiž vláda Spojeného kráľovstva a veľké spoločnosti vyrábajúce pivo v Spojenom kráľovstve použili toto stretnutie ako prostriedok na presvedčenie Komisie, aby súhlasila s novelou určenou na to, aby sa dovozcom piva, ako je žalobkyňa, zabránilo predávať ich výrobky na významnej časti spoločného trhu. Podľa žalobkyne táto dohoda, ktorej cieľom bolo dosiahnuť protiprávne odloženie konania o nesplnení povinnosti, jej spôsobila stratu príležitosti a v dôsledku toho aj významnú finančnú stratu. Došlo teda k porušeniu článku 30 Zmluvy ES.

51 Žalobkyňa tvrdí, že zmenený GBP je v rozpore aj s článkom 6 Zmluvy ES, keďže jeho účinkom je vytvorenie diskriminácie na základe štátnej príslušnosti voči pivám vyrábaným v iných členských štátoch než v Spojenom kráľovstve.

52 Komisia sa v podstate domnieva, že návrhy žalobkyne smerujúce k určeniu, že jej súhlas so zmenami GBP vykonanými Spojeným kráľovstvom je v rozpore s článkom 30 Zmluvy ES, že s nimi nemala súhlasiť a že tak porušila článok 30 Zmluvy ES, nie sú zjavne prípustné.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

53 Žalobkyňa navrhuje Súdu prvého stupňa, aby určil, že súhlas Komisie so zmenami GBP vykonanými britskou vládou je v rozpore s článkami 30 a 6 Zmluvy ES. Tento návrh treba chápať v tom zmysle, že žalobkyňa sa v skutočnosti odvoláva na to, že Komisia neoprávnene odložila jej sťažnosť, podľa ktorej sú opatrenia Spojeného kráľovstva údajne v rozpore s právom Spoločenstva.

54 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že návrh jednotlivca na zrušenie rozhodnutia Komisie, ktorým sa odmieta začať konanie o nesplnení povinnosti proti členskému štátu, je neprípustný (uznesenie Súdneho dvora z 12. júna 1992, Asia Motor France/Komisia, C-29/92, Zb. s. I-3935, bod 21; uznesenia Súdu prvého stupňa z 15. marca 2004, Institouto N. Avgerinopoulou a i./Komisia, T-139/02, Zb. s. I-875, bod 76, a z 19. septembra 2005, Aseprofar a Edifa/Komisia, T-247/04, Zb. s. II-3449, bod 40).

55 Z článku 169 Zmluvy ES totiž vyplýva, že Komisia nie je povinná začať konanie o nesplnení povinnosti, ale má v tomto ohľade diskrečnú právomoc pri posúdení, ktorá vylučuje právo jednotlivcov žiadať od inštitúcie, aby zaujala stanovisko v určitom zmysle, a právo podať žalobu o neplatnosť proti jej odmietnutiu konať

(uznesenia Súdu prvého stupňa zo 16. februára 1998, Smanor a i./Komisia, T-182/97, Zb. s. II-271, bod 27, a Institouto N. Avgerinopoulou a i./Komisia, už citované, bod 77).

56 V prejednávanej veci je teda návrh žalobkyne na zrušenie rozhodnutia Komisie, ktorým sa odmieta začať konanie o nesplnení povinnosti proti Spojenému kráľovstvu z dôvodu, že zmenené GBP porušuje články 6 a 30 Zmluvy ES, neprípustný. Za týchto okolností nemožno Komisii vytýkať, že sama porušila tieto články tým, že odložila dotknuté konanie.

57 V každom prípade, aj keby návrh žalobkyne nesmeroval k dosiahnutiu zrušenia tohto odmietnutia, ale k zrušeniu rozhodnutia z 10. decembra 1997, ktorým bola odložená jej sťažnosť, treba pripomenúť, že rozhodnutie, ktorým Komisia odkladá sťažnosť, ktorou sa jej oznamuje konanie štátu, ktoré môže viesť k začatiu konania o nesplnení povinnosti, nemá záväznú povahu, a teda nie je napadnuteľným aktom (uznesenie Aseprofar a Edifa/Komisia, už citované, bod 48). Žaloba je okrem toho, s ohľadom na dátum tohto rozhodnutia, zjavne podaná po lehote.

58 Za týchto okolností sú žalobné dôvody žalobkyne týkajúce sa odloženia jej sťažnosti neprípustné.

59 Okrem toho, pokiaľ ide o žalobný dôvod žalobkyne, podľa ktorého protiprávne odloženie konania o nesplnení povinnosti jej spôsobilo stratu príležitosti a výrazné finančné straty, stačí konštatovať, že žalobkyňa v rámci svojej žaloby nepodala návrh na náhradu škody. Nie je teda potrebné rozhodnúť v tomto ohľade.

O prístupe k dokumentom

Tvrdenia účastníkov konania

60 Žalobkyňa tvrdí, že podľa záverov osobitnej správy ombudsmana výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 nie je v prejednávanej veci použiteľná, pretože smernica 95/46 nezaväzuje Komisiu utajovať mená osôb, ktoré jej oznamujú názory alebo informácie. Žalobkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na list ombudsmana zaslaný predsedovi Komisie 30. septembra 2002, citovaný v bode 32 vyššie, v ktorom ombudsman Komisii vytýka, že nesprávne uplatňuje smernicu 95/46.

61 Okrem toho sa nepoužije ani článok 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. Vzhľadom na to, že stretnutie sa uskutočnilo v roku 1996, rozhodovací proces Komisie by totiž mohol byť zverejnením dotknutý len v celkom minimálnej miere, keďže medzi konaním tohto stretnutia a dátumom podania žaloby uplynulo sedem rokov. Aj keby sa však toto ustanovenie použilo, Komisia by sa naň nemohla odvolávať na podporu svojho odmietnutia zverejniť požadované informácie, lebo v prejednávanej veci existuje prevažujúci verejný záujem o toto zverejnenie. Ombudsman a Parlament sa totiž v prejednávanej veci osobitne zaujímali o skutočnosť, že vplyvné tretie osoby mohli oznámiť Komisii svoj názor s maximálnym utajením, čo je v rozpore so zásadou transparentnosti.

62 Žalobkyňa vo svojej replike tvrdí, že vo vyjadrení k žalobe je nový prvok, a síce to, že osoby, o ktorých zverejnenie mien žalobkyňa požiadala, sú zástupcami KPST a že konali v súlade s pokynmi entity, ktorú zastupovali. Žalobkyňa tvrdí, že keďže Komisia prezradila, že tieto osoby sú zástupcami KPST, toto tvrdenie je v súčasnosti

verejné a povesť Komisie vo veci rešpektovania dôvernosti nie je zverejnením mien týchto osôb ohrozená.

63 Žalobkyňa pripomína, že obchodné združenia, ako je KPST, obvykle zastupujú všetky subjekty na určitom trhu alebo väčšinu z nich, a teda majú sklon vyjadrovať postoj v mene všetkých subjektov v odvetví. Povesť Komisie by mohla byť narušená, len pokiaľ by sa ukázalo, že na stretnutí 11. októbra 1996 zástupcovia KPST zastupovali určitú skupinu pivovarníkov s cieľom zachovať uzavretie trhu s pivom predávaným vo výčapoch v Spojenom kráľovstve. Podľa žalobkyne táto strata dôvernosti nepredstavuje nijaké riziko, pokiaľ informácie boli oznámené zamestnancami tohto obchodného združenia, ibaže by toto združenie nevyjadrovalo správne postoj všetkých svojich členov.

64 Žalobkyňa dospieva k záveru, že článok 2 nariadenia č. 1049/2001 ukladá Komisii povinnosť, aby v plnom rozsahu zverejnila mená účastníkov stretnutia, ako aj pripomienky odovzdané v rámci konania o nesplnení povinnosti, a že v prejednávanej veci sa neuplatní žiadna z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č 1049/2001.

65 EDÚOÚ tvrdí, ako vyplýva z tvrdení, ktoré uviedol na pojednávaní, že Komisia porušila článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. V tejto súvislosti sa odvoláva na dokument nazvaný „Prístup verejnosti k dokumentom a ochrana údajov“ (Referenčné dokumenty, júl 2005, EDÚOÚ — Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov), ktorý sa nachádza na jeho internetovej stránke.

66 EDÚOÚ zdôrazňuje potrebu vytvoriť čo najväčšiu rovnováhu medzi ochranou osobných údajov na jednej strane a základným právom európskeho občana na prístup k dokumentom inštitúcií na druhej strane. Uvažovanie Komisie však túto rovnováhu, ktorú výslovne upravuje článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, nezohľadňuje správne. Žiadosť o prístup k dokumentom sa totiž zakladá na demokratických zásadách a nie je nevyhnutné uviesť dôvody, pre ktoré sa o dokumenty požiadalo, a teda uplatnenie článku 8 nariadenia č. 45/2001 nie je v prejednávanej veci relevantné. EDÚOÚ sa tiež domnieva, že pravidlá ochrany údajov neumožňujú, aby z nich bolo vyvodené všeobecné právo na anonymnú účasť na verejných činnostiach.

67 Podľa EDÚOÚ je záujmom chráneným v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 súkromie, a nie ochrana osobných údajov, ktorá je oveľa širším pojmom ako pojem súkromia. Aj keď meno účastníka uvedené v zápisnici zo stretnutia patrí k osobným údajom, pretože totožnosť tejto osoby je odhalená a preto, lebo pojem ochrany osobných údajov je na tieto údaje uplatniteľný, či už patria do súkromia, alebo nie, EDÚOÚ pripomína, že v rámci profesijných činností nemá zverejnenie mena spravidla spojitosť so súkromím. Z toho vyvodzuje, že Komisia sa pri odmietnutí zverejniť mená dotknutých osôb nemôže odvolávať na článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001.

68 EDÚOÚ dospieva k záveru, že článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 sa má v každom prípade vykladať v tom zmysle, že právo odmietnuť zverejnenie údajov nie je absolútnym právom, ale predpokladá, že je podstatným spôsobom porušené súkromie, čo treba posúdiť s ohľadom na pravidlá a zásady ochrany osobných údajov. Neexistuje všeobecné právo dotknutej osoby odporovať zverejneniu. Dotknutá osoba, ktorá odporuje zverejneniu, musí uviesť prijateľný dôvod, ktorý vysvetlí, prečo by jej zverejnenie mohlo byť na ujmu.

69 Komisia tvrdí, že návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia nie je dôvodný. Konštatuje, že v prejednávanej veci ide o interakciu dvoch práv, a to práva verejnosti na prístup k dokumentom a práva na ochranu súkromia a údajov.

70 Na jednej strane právo na prístup verejnosti k dokumentom podľa nariadenia č. 1049/2001 je spravidla bez obmedzení a automatické a nezávisí od konkrétneho záujmu osoby, ktorá žiada o prístup k dokumentu. Osoba podávajúca túto žiadosť nie je spravidla povinná uviesť dôvody žiadosti.

71 Na druhej strane osobné údaje môžu byť spravodlivo a zákonne zverejnené len na základe základných zásad, ktorými sa riadi právo na súkromie, a konkrétnych ustanovení uplatniteľných v oblasti spracovávania osobných údajov. Komisia sa odvoláva na článok 8 EDĽP, článok 286 ES a články 7 a 8 charty. Ustanovenia nariadenia č. 45/2001 stanovujú, že osoba žiadajúca o prístup k osobným údajom musí preukázať, že zverejnenie týchto údajov je nevyhnutné, a že Komisia sa musí uistiť, že to nepoškodí oprávnené záujmy dotknutej osoby.

72 Komisia poznamenáva, že žalobkyňa neuvádza právne argumenty na podporu svojho tvrdenia, že výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 a neskôr nariadením č. 45/2001 nie je použiteľná, ale sa len odvoláva na návrh odporúčania ombudsmana a rezolúciu Parlamentu, ktorý ho podporuje. Záver ombudsmana sa však opiera o výklad smernice 95/46 a etického kódexu, s ktorým už Súdny dvor vyjadril nesúhlas (rozsudok Súdneho dvora zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. decembra 1999, Interporc/Komisia, T-92/98, Zb. s. II-3521, bod 70, a zo 16. októbra 2003, Co-Frutta/Komisia, T-47/01, Zb. s. II-4441, body 63 a 64). Okrem toho, keďže ostatnú žiadosť

o prístup k dokumentom žalobkyňa predložila až po nadobudnutí účinnosti nariadení č. 1049/2001 a č. 45/2001, odmietnutie zverejnenia požadovaných informácií Komisiou treba preskúmať vo svetle týchto predpisov. V každom prípade ani ombudsman, ani Komisia nemajú právomoc podávať konečný výklad zákona.

73 Komisia tvrdí, že Súdny dvor potvrdil svoje stanovisko, pokiaľ ide o pôsobnosť pravidiel ochrany osobných údajov. Súdny dvor konštatoval, že pravidlá ochrany osobných údajov a predovšetkým zásada proporcionality sa použijú vo veci zverejnenia mien fyzických osôb aj v prípade, že ide o zamestnancov vo verejnom sektore a že spracovanie bolo vykonané vo všeobecnom záujme (rozsudok Súdneho dvora z 20. mája 2003, Österreichischer Rundfunk a i., C-465/00, C-138/01 a C-139/01, Zb. s. I-4989, bod 64). Tento prístup, pokiaľ ide o smernicu 95/46, bol neskôr potvrdený Súdnym dvorom v rozsudku zo 6. novembra 2003, Lindqvist (C-101/01, Zb. s. I-12971, bod 24), podľa ktorého pojem „osobné údaje" určite zahŕňa meno osoby spolu s jej telefonickými údajmi alebo s údajmi o jej pracovných podmienkach alebo jej voľnom čase.

74 Komisia zdôrazňuje, že osobitná metóda umožňujúca súlad práva verejnosti na prístup k dokumentom a práva na súkromie a ochranu údajov je zakotvená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktorý sa musí vykladať v spojení s odôvodnením č. 11 tohto nariadenia, podľa ktorého „pri posudzovaní výnimiek majú orgány zohľadniť tie zásady v právnych predpisoch spoločenstva, ktoré sa týkajú ochrany osobných údajov vo všetkých oblastiach činnosti únie". Táto výnimka sa nemá vyvažovať prevažujúcim verejným záujmom, ktorý odôvodňuje zverejnenie uvedeného dokumentu, podľa nariadenia č. 1049/2001, ale špecificky vyžaduje, aby inštitúcie Spoločenstva odmietli prístup k dokumentu, pokiaľ by jeho zverejnenie malo porušiť ochranu súkromia a ochranu osobných údajov.

75 Nariadenie č. 45/2001 nebráni zverejneniu ani akémukoľvek inému spracovaniu osobných údajov Komisiou, ale poskytuje prostriedok na rozhodnutie v každom konkrétnom prípade, či inštitúcia môže zákonne a spravodlivo spracovať osobné údaje a či také spracovanie neporuší ochranu údajov.

76 Komisia zdôrazňuje, že pokiaľ sa spracovanie v konkrétnom prípade a v súlade s nariadením č. 45/2001 vykonáva zákonne a spravodlivo, nemožno sa odvolávať na výnimku z práva na prístup verejnosti stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 a dokument obsahujúci osobné údaje musí byť zverejnený. Naopak, pokiaľ bolo požadované spracovanie nezákonné a nespravodlivé a žiadateľ nemohol odôvodniť nevyhnutnosť zverejnenia, Komisia nie je povinná tieto údaje zverejniť.

77 Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že obe dotknuté práva majú rovnakú povahu, význam a úroveň, musia sa vykonávať spoločne, a v každom konkrétnom prípade týkajúcom sa žiadosti o prístup k verejnému dokumentu, ktorý obsahuje osobné údaje, treba nájsť rovnováhu.

78 Komisia sa odvoláva na správu o situácii základných práv v Európskej únii a v jej členských štátoch vypracovanú v roku 2002 sieťou nezávislých expertov EÚ v oblasti základných práv CFR-CDF, podľa ktorej, „aj pokiaľ sa vezme do úvahy možnosť poskytnúť len čiastočný prístup k niektorým dokumentom, inštitúcia Spoločenstva má povinnosť nepriznať právo na prístup k dokumentom, pokiaľ záujem žiadateľa nie je primeraný voči zásahu, ktorý z neho vyplýva, do práva dotknutých osôb na ochranu ich súkromia pri spracovávaní osobných údajov“.

79 Potreba takého vyváženého prístupu bola zdôraznená pracovnou skupinou pre ochranu údajov zriadenou článkom 29 smernice 95/46 v jej stanovisku 5/2001 zo 17. mája 2001 k osobitnej správe ombudsmana. Podľa tohto stanoviska:

„Treba poznamenať… že povinnosť zverejnenia uložená právnou úpravou týkajúcou sa prístupu verejnosti k správnym dokumentom nevytvára absolútnu povinnosť transparentnosti. Naopak, právna úprava podmieňuje povinnosť zaručiť prístup k dokumentom dodržaním práva na súkromie a neodôvodňuje tak neobmedzené zverejnenie osobných údajov. Okrem toho pri pohľade na právnu úpravu týkajúcu sa prístupu verejnosti a právnu úpravu týkajúcu sa ochrany údajov je zjavné, že treba vykonať analýzu okolností… v každom jednotlivom prípade, aby bolo možné nájsť spravodlivú rovnováhu medzi týmito dvomi právami. Konkrétne môže z tejto analýzy vyplynúť, že právna úprava týkajúca sa prístupu verejnosti k dokumentom môžu ustanovovať odlišné pravidlá, ktoré sa uplatnia na rôzne kategórie údajov alebo rôzne typy dotknutých osôb."

80 Komisia pripomína, že nariadenie č. 1049/2001 nestanovuje automatickú a neobmedzenú povinnosť zverejniť dokumenty alebo časti dokumentov týkajúcich sa osobných údajov, ale že táto povinnosť existuje len vtedy, ak nie je v rozpore s pravidlami použiteľnými v oblasti ochrany údajov.

81 Komisia v prejednávanej veci zohľadnila všetky okolnosti veci. Pokiaľ ide o zástupcov britských orgánov a KPST, žalobkyňa bola v plnom rozsahu informovaná o záujmoch a entitách zastúpených na stretnutí. Osoby prítomné na stretnutí konali ako zástupcovia v súlade s pokynmi entít, ktoré zastupovali, a to ako zástupcovia posledných uvedených, a nie za seba ako súkromné osoby. Komisia zdôrazňuje, že dôsledky rozhodnutí prijatých na stretnutí sa týkali zastúpených entít, a nie ich zástupcov osobne. Relevantnou informáciou, ktorá má byť podľa zásady transparentnosti

predložená verejnosti na posúdenie, je teda informácia týkajúca sa zastúpených entít a odmietnutie Komisie zverejniť totožnosť osôb zastupujúcich tieto záujmy nemôže byť považované za zásah do práv žalobkyne. Komisia zohľadnila aj nevyhnutnosť neohroziť svoju schopnosť vykonávať vyšetrovanie a svoje zdroje informácií.

82 Komisia okrem toho tvrdí, že žalobkyňa nikdy nesplnila povinnosť preukázať nevyhnutnosť prenosu ustanovenú v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Oznámenie totožnosti účastníkov totiž neumožňuje poskytnutie ďalšieho objasnenia, pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie odložiť konanie o nesplnení povinnosti. Keďže zápisnica bola zverejnená, verejnosť bola v plnom rozsahu informovaná o skutočnostiach a argumentoch, na základe ktorých Komisia prijala svoje rozhodnutie. Keďže teda nebol uvedený nijaký konkrétny a hodnotný dôvod na preukázanie nevyhnutnosti sprístupniť osobné údaje tretím osobám, Komisia bola povinná také sprístupnenie odmietnuť.

83 Podľa Komisie v rozpore s tvrdením žalobkyne v jej replike skutočnosť, že mená zamestnancov KPST sú verejné, neznamená, že to tak musí byť aj v prípade totožnosti osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí. Komisia zdôrazňuje, že z toho nevyplýva, že mená niektorých zástupcov obchodného združenia, ktorí toto združenie zastupovali na stretnutí, môžu byť nevyhnutne vyvodené zo zverejnenia totožnosti všetkých jeho zamestnancov. Ak by to tak totiž bolo, žalobkyňa by nemala nijaký dôvod žiadať, aby jej boli tieto mená oznámené. Žalobkyňa okrem toho nenaznačovala, že by zástupcovia KPST na stretnutí neobhajovali názory združenia. Žalobkyňa nepreukazuje, ako by zverejnenie totožnosti dotknutých osôb poskytlo relevantnejšie informácie, ako sú informácie obsiahnuté v zápisnici zo stretnutia a v ďalších zverejnených dokumentoch.

84 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa údajného uplatnenia článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, Komisia zdôrazňuje, že nezaložila svoje odmietnutie zverejniť mená na tejto výnimke, ale na výnimke stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke uvedeného nariadenia.

85 Žalobkyňa bola informovaná, že aj keby sa predpisy v oblasti ochrany údajov na žiadosť neuplatnili, Komisia mala právo odmietnuť zverejnenie mien piatich osôb proti ich vôli, aby neohrozila svoju schopnosť vyšetrovať údajné porušenia právnych predpisov Spoločenstva. Stretnutie 11. októbra 1996 sa uskutočnilo v rámci takého vyšetrovania. Pokiaľ by mená osôb, ktoré poskytli Komisii informácie, mohli byť zverejnené proti ich vôli, Komisia by mohla prísť o cenný zdroj informácií, čo by mohlo ohroziť jej schopnosť viesť také vyšetrovania.

86 Komisia okrem toho pripomína, že v rámci sťažností a konaní o nesplnení povinnosti majú sťažovatelia možnosť zvoliť si „dôverné“ alebo „nedôverné“ zaobchádzanie. Nijaký platný dôvod neumožňuje odoprieť iným účastníkom dotknutým konaním o nesplnení povinnosti možnosť využívať toto právo.

87 Výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 teda nariaďuje, aby sa žalobkyni neodovzdalo päť mien, ktoré zostali anonymné.

88 Nakoniec Komisia tvrdí, že žalobkyňa neposkytla dôkaz o „prevažujúcom verejnom záujme na zverejnení“ týchto mien, ktorý by umožnil odporovať uplatneniu tejto výnimky.

89 V prejednávanej veci by zverejnenie mien ďalších osôb proti ich vôli a v rozpore s ich očakávaním, čo sa týka dôvernosti, pokiaľ spolupracovali pri vyšetrovaní údajného porušenia, ohrozilo ochranu všetkých týchto vyšetrovaní. Zjavný verejný záujem teda vyžaduje, aby dôvernosť vyšetrovania bola chránená, a nie ohrozená.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

Úvodné poznámky

90 Na úvod je potrebné uviesť, že žiadosť žalobkyne o prístup k celému dokumentu, ako aj jej žaloba sa zakladajú na nariadení č. 1049/2001.

91 Ďalej treba pripomenúť, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že nariadenie č. 45/2001 sa uplatní na žiadosť o zverejnenie mien účastníkov stretnutia 11. októbra 1996. Komisia sa domnievala, že keďže žalobkyňa nepreukázala ani výslovný a legitímny účel, ani potrebu takého zverejnenia, požiadavky stanovené v článku 8 uvedeného nariadenia nie sú splnené a možno uplatniť výnimku stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Komisia dodala, že aj keby sa pravidlá prijaté v oblasti ochrany osobných údajov nepoužili, mohla odmietnuť zverejnenie ostatných mien na základe článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001, aby nebola ohrozená jej schopnosť viesť vyšetrovanie.

92 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 nemusí žiadateľ o prístup odôvodniť svoju žiadosť, a teda nemusí preukázať nijaký záujem, aby získal prístup k požadovaným dokumentom (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia, T-391/03 a T-70/04, Zb. s. II-2023, bod 82 a tam citovanú judikatúru).

93 Treba pripomenúť, že prístup k dokumentom inštitúcií predstavuje zásadu a že rozhodnutie o odmietnutí je platné len vtedy, ak sa zakladá na niektorej z výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001.

94 Podľa ustálenej judikatúry treba tieto výnimky vykladať a uplatňovať reštriktívnym spôsobom, aby nebolo znemožnené uplatnenie všeobecnej zásady zakotvenej v tomto nariadení (rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2000, Holandsko a van der Wal/Komisia, C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, bod 27; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2002, Kuijer/Rada, T-211/00, Zb. s. II-485, bod 55, a Franchet a Byk/Komisia, už citovaný, bod 84).

95 Uplatnenie výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 písm. b) a ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 Komisiou treba preskúmať práve vo svetle tejto judikatúry.

O výnimke týkajúcej sa ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001

— Úvodné poznámky týkajúce sa spojitosti medzi nariadeniami č. 1049/2001 a č. 45/2001

96 Treba pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila

ochrana súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi Spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.

97 V tejto súvislosti treba uviesť, že aj keď sa žalobkyňa vo svojej žalobe odvoláva iba na smernicu 95/46, a nie na nariadenie č. 45/2001, jej žalobu treba chápať tak, že sa týka uvedeného nariadenia, pretože napadnuté rozhodnutie je čiastočne založené na tomto nariadení. Žalobkyňa sa okrem toho na pojednávaní správne odvolávala na uvedené rozhodnutie.

98 Na úvod treba preskúmať vzťah existujúci medzi nariadeniami č. 1049/2001 a č. 45/2001 na účely uplatnenia výnimky stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 v prejednávanej veci. Na tento účel treba pamätať na to, že majú odlišné ciele. Cieľom prvého z týchto nariadení je zaistiť čo najväčšiu transparentnosť rozhodovacieho procesu orgánov verejnej moci, ako aj informácií, na ktorých sú založené ich rozhodnutia. Jeho cieľom je teda čo najviac uľahčiť výkon práva na prístup k dokumentom a podporiť riadny úradný postup. Cieľom druhého nariadenia je zabezpečiť ochranu základných slobôd a práv fyzických osôb, predovšetkým ich súkromia, pri spracovávaní osobných údajov.

99 Odôvodnenie č. 15 nariadenia č. 45/2001 uvádza, že prístup k dokumentom vrátane podmienok prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje je upravený predpismi prijatými na základe článku 255 ES.

100 Prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje teda patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001, podľa ktorého v zásade všetky dokumenty inštitúcií majú byť prístupné verejnosti. Toto nariadenie tiež ustanovuje, že niektoré verejné a súkromné záujmy treba chrániť prostredníctvom výnimiek.

101 Toto nariadenie teda stanovuje výnimku, pripomenutú vyššie, ktorá sa týka prípadu, v ktorom by zverejnenie viedlo k porušeniu ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi Spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov, ako je nariadenie č. 45/2001.

102 Navyše podľa odôvodnenia č. 11 nariadenia č. 1049/2001 by inštitúcie mali pri posudzovaní výnimiek zohľadniť tie zásady zakotvené právnych predpisoch Spoločenstva, ktoré sa týkajú ochrany osobných údajov vo všetkých oblastiach činnosti Únie, čiže aj zásady zakotvené v nariadení č. 45/2001.

103 V tejto súvislosti treba pripomenúť najrelevantnejšie ustanovenia nariadenia č. 45/2001.

104 Podľa článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001 „osobné údaje“ zahŕňajú akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby. Za identifikovateľnú sa považuje osoba, ktorá môže byť priamo alebo nepriamo identifikovaná najmä odkazom na identifikačné číslo alebo na jeden alebo viacero faktorov špecifických pre jej fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo spoločenskú identitu. Za osobné údaje preto možno považovať napríklad priezvisko a krstné mená, poštovú adresu, adresu elektronickej pošty, číslo bankového účtu, číslo kreditnej karty, číslo sociálneho poistenia, číslo telefónu alebo aj číslo vodičského preukazu.

105 Okrem toho podľa článku 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001 „spracovávanie osobných údajov“ zahŕňa akúkoľvek operáciu alebo súbor operácií, ktoré sa vykonávajú s osobnými údajmi, či už automatizovane alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uchovanie, úprava alebo zmena, vyvolanie, konzultácia, použitie, oznámenie

prenosom, rozširovaním alebo iným sprístupnením, zoradenie alebo kombinácia, ako aj blokovanie, vymazanie alebo zničenie. Na oznámenie údajov prenosom, rozširovaním alebo akýmkoľvek iným sprístupnením sa teda vzťahuje definícia „spracovávania“ a samotné nariadenie tak nezávisle od nariadenia č. 1049/2001 stanovuje možnosť zverejniť niektoré osobné údaje.

106 Okrem toho je potrebné, aby spracovanie bolo zákonné podľa článku 5 písm. a) alebo b) nariadenia č. 45/2001, podľa ktorého spracovanie musí byť nevyhnutné na výkon úlohy realizovanej vo verejnom záujme alebo na dodržanie právneho záväzku, ktorému podlieha prevádzkovateľ. Treba uviesť, že právo na prístup k dokumentom inštitúcií priznané občanom Európskej únie a všetkým fyzickým a právnickým osobám, ktoré majú bydlisko alebo sídlo v niektorom členskom štáte, stanovené v článku 2 nariadenia č. 1049/2001, predstavuje právny záväzok v zmysle článku 5 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Pokiaľ teda nariadenie č. 1049/2001 ukladá povinnosť oznámenia údajov, ktoré predstavuje „spracovávanie“ v zmysle článku 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001, článok 5 toho istého nariadenia robí toto oznámenie v tomto ohľade zákonným.

107 Pokiaľ ide o povinnosť preukázať nevyhnutnosť prenosu údajov stanovenú v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, treba pripomenúť, že na prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje sa uplatňuje nariadenie č. 1049/2001 a že podľa jeho článku 6 ods. 1 nie je žiadateľ povinný odôvodniť svoju žiadosť, a teda nemusí na účely získania prístupu k dokumentom preukázať nijaký záujem (pozri bod 92 vyššie). V prípade, že sa osobné údaje prenášajú v rámci uplatňovania článku 2 nariadenia č. 1049/2001, ktorý stanovuje právo na prístup k dokumentom pre všetkých občanov Únie, sa teda na danú situáciu uplatní toto nariadenie, pričom žiadateľ nie je povinný preukazovať nevyhnutnosť zverejnenia v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Ak by sa

totiž vyžadovalo, aby žiadateľ preukázal nevyhnutnosť prenosu ako ďalšiu podmienku uloženú v nariadení č. 45/2001, táto požiadavka by bola v rozpore s cieľom nariadenia č. 1049/2001, čiže s čo najširším prístupom verejnosti k dokumentom inštitúcií.

108 Okrem toho vzhľadom na to, že prístup k dokumentu sa na základe článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 odmietne, pokiaľ by jeho zverejnenie viedlo k porušeniu ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca, prenos údajov, na ktorý sa táto výnimka nevzťahuje, nemôže v zásade poškodiť oprávnené záujmy dotknutých osôb v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.

109 Pokiaľ ide o právo dotknutej osoby namietať, článok 18 nariadenia č. 45/2001 stanovuje, že táto osoba má právo z presvedčivých a legitímnych dôvodov týkajúcich sa jej situácie kedykoľvek namietať voči spracovaniu údajov týkajúcich sa jej samej s výnimkou prípadov, na ktoré sa vzťahuje predovšetkým článok 5 písm. b) tohto nariadenia. Keďže teda spracovávanie uvedené v nariadení č. 1049/2001 predstavuje právny záväzok v zmysle článku 5 písm. b) nariadenia č. 45/2001, dotknutá osoba nemá v zásade právo namietať. Keďže však článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 stanovuje výnimku z tohto právneho záväzku, treba na tomto základe zohľadniť vplyv zverejnenia údajov týkajúcich sa dotknutej osoby.

110 V tejto súvislosti treba uviesť, že pokiaľ by oznámenie týchto údajov neviedlo k porušeniu ochrany súkromia a bezúhonnosti dotknutej osoby, ako vyžaduje článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, nesúhlas dotknutej osoby nemôže zabrániť tomuto oznámeniu.

111 Okrem toho treba pripomenúť, že ustanovenia nariadenia č. 45/2001 musia byť v rozsahu, v akom upravujú spracovanie osobných údajov, ktoré môžu viesť k porušeniu základných slobôd a predovšetkým práva na súkromie, nevyhnutne vykladané vo svetle základných práv, ktoré podľa ustálenej judikatúry tvoria súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie Súdny dvor a Súd prvého stupňa zaisťujú (pozri analogicky, pokiaľ ide o smernicu 95/46, rozsudok Österreichischer Rundfunk a i., už citovaný, bod 68).

112 Tieto zásady boli výslovne prevzaté v článku 6 ods. 2 EÚ, podľa ktorého Únia rešpektuje základné ľudské práva, ktoré zaručuje EDĽP a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií členských štátov, ako všeobecné zásady práva Spoločenstva.

113 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že článok 8 EDĽP síce v odseku 1 ohlasuje zásadu nezasahovania orgánov verejnej moci do výkonu práva na súkromie, v odseku 2 však pripúšťa, že taký zásah je možný v prípadoch, „keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných“.

114 Treba tiež uviesť, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je „súkromie“ širokým pojmom, ktorému nie je vhodné dať vyčerpávajúcu definíciu. Článok 8 EDĽP chráni aj právo na totožnosť a osobný rozvoj, ako aj právo každého jednotlivca nadväzovať a rozvíjať vzťahy so svojimi blízkymi a s vonkajším svetom. Nijaký zásadný dôvod neumožňuje vylúčiť profesijné alebo obchodné činnosti z pojmu „súkromia“ (pozri Európsky súd pre ľudské práva, rozsudky Niemitz proti Nemecku zo 16. decembra 1992, séria A č. 251-B, § 29; Amann proti Švajčiarsku zo 16. februára 2000, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 2000-II, § 65, a Rotaru proti Rumunsku zo 4. mája 2000, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 2000-V, § 43). Existuje

teda oblasť interakcie medzi jednotlivcom a tretími osobami, ktorá aj vo verejnom kontexte môže patriť do „súkromia“ (pozri Európsky súd pre ľudské práva, rozsudok Peck proti Spojenému kráľovstvu z 28. januára 2003, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 2003-I, § 57 a tam citovanú judikatúru).

115 Aby bolo možné dospieť k záveru o existencii porušenia článku 8 EDĽP, je potrebné určiť po prvé, či došlo k zásahu do súkromia dotknutej osoby, a po druhé v prípade, že k nemu došlo, či je tento zásah odôvodnený. Aby mohol byť tento zásah odôvodnený, musí ho stanovovať zákon, musí sledovať legitímny cieľ a musí mať povahu potreby v demokratickej spoločnosti. Pokiaľ ide o poslednú uvedenú podmienku, na účely určenia toho, či je zverejnenie „potrebné v demokratickej spoločnosti“, treba preskúmať, či dôvody uvedené na odôvodnenie sú „relevantné a dostatočné“ a či sú prijaté opatrenia primerané sledovaným legitímnym cieľom. Vo veciach týkajúcich sa zverejnenia osobných údajov Európsky súd pre ľudské práva uznal, že je potrebné poskytnúť príslušným orgánom určitý priestor na vytvorenie spravodlivej rovnováhy medzi verejnými a súkromnými záujmami, ktoré stoja proti sebe. Tento rozsah voľnej úvahy však ide ruka v ruke so súdnym preskúmaním a jeho šírka závisí od takých faktorov, ako je povaha a význam záujmov, o ktoré ide, ako aj závažnosť zásahu (pozri rozsudok Peck proti Spojenému kráľovstvu, už citovaný, najmä § 76 a 77; pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger k rozsudku Súdneho dvora z 30. mája 2006, Parlament/Rada a Komisia, C-317/04 a C-318/04, Zb. s. I-4721, I-4724, body 226 až 228).

116 Treba konštatovať, že akékoľvek rozhodnutie prijaté podľa nariadenia č. 1049/2001 musí v súlade s článkom 6 ods. 2 EÚ rešpektovať článok 8 EDĽP. V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že nariadenie č. 1049/2001 stanovuje všeobecné zásady a obmedzenia, ktorými sa z dôvodov verejného alebo súkromného záujmu riadi výkon práva na prístup k dokumentom v súlade s článkom 255 ods. 2 ES. Článok 4 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia teda stanovuje výnimku, ktorej cieľom je ochrana súkromia a bezúhonnosti jednotlivca.

117 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že výnimky zo zásady prístupu k dokumentom sa musia vykladať reštriktívne. Výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 sa týka len osobných údajov, ktoré by mohli konkrétne a skutočne porušiť ochranu súkromia a bezúhonnosti jednotlivca.

118 Treba tiež zdôrazniť, že skutočnosť, že pojem „súkromie“ je podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva široký a že právo na ochranu osobných údajov môže predstavovať jeden z aspektov práva na rešpektovanie súkromia (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Léger k rozsudku Parlament/Rada a Komisia, už citované, bod 209), neznamená, že na všetky osobné údaje sa nevyhnutne vzťahuje pojem „súkromie“.

119 Tým skôr platí, že nie všetky osobné údaje môžu svojím charakterom porušiť súkromie dotknutej osoby. V odôvodnení č. 33 smernice 95/46 sa odkazuje na údaje, ktoré sú schopné vzhľadom na svoj charakter zasahovať do základných slobôd alebo do súkromia a ktoré by sa nemali spracovávať, pokiaľ osoba, o ktorej údaje ide, nedá na to svoj výslovný súhlas, čo naznačuje, že nie všetky údaje majú rovnaký charakter. K takýmto citlivým údajom možno zaradiť údaje, na ktoré odkazuje článok 10 nariadenia č. 45/2001 týkajúci sa spracovania osobitných kategórií údajov, ako sú údaje, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, náboženské alebo filozofické presvedčenie, alebo údaje, ktoré sa týkajú zdravia alebo sexuálneho života.

120 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že na to, aby bolo možné v prejednávanej veci určiť, či sa uplatní výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, treba preskúmať, či prístup verejnosti k menám účastníkov stretnutia 11. októbra 1996 môže konkrétne a skutočne porušiť ochranu súkromia a bezúhonnosti dotknutých osôb.

— Uplatnenie výnimky týkajúcej sa porušenia ochrany súkromia a bezúhonnosti dotknutých osôb, stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, v prejednávanej veci

121 V prejednávanej veci sa dotknutá žiadosť o prístup týka zápisnice zo stretnutia Komisie, na ktorom sa zúčastnili zástupcovia GR „Vnútorný trh a finančné služby“ Komisie, Ministerstva obchodu a priemyslu Spojeného kráľovstva a zástupcovia KPST. Táto zápisnica obsahuje zoznam účastníkov stretnutia zapísaných podľa entít, v ktorých mene a na ktorých účet sa tieto osoby zúčastnili na stretnutí, a označených ich titulom, iniciálkou ich krstného mena, ich priezviskom a prípadne službou, organizáciou alebo združením, do ktorých patria na úrovni týchto entít. Text zápisnice neodkazuje na fyzické osoby, ale na dotknuté entity, ako sú KPST, GR „Vnútorný trh a finančné služby“ alebo Ministerstvo obchodu a priemyslu Spojeného kráľovstva.

122 Treba konštatovať, že zoznam účastníkov stretnutia uvedený v dotknutej zápisnici obsahuje osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001, keďže osoby, ktoré sa na tomto stretnutí zúčastnili, v ňom možno identifikovať.

123 Je však potrebné konštatovať, že skutočnosť, že dokument obsahuje osobné údaje, sama osebe neznamená, že došlo k zásahu do súkromia alebo bezúhonnosti dotknutých osôb, hoci profesijné činnosti nie sú v zásade vylúčené z pojmu „súkromie“ v zmysle článku 8 EDĽP (pozri bod 114 vyššie a tam citovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva).

124 Ako totiž Komisia sama uvádza, osoby prítomné na stretnutí 11. októbra 1996, ktorých mená neboli zverejnené, tam vystupovali ako zástupcovia KPST, a nie za

seba. Komisia tiež zdôraznila, že dôsledky rozhodnutí prijatých na stretnutí sa týkali zastúpených entít, a nie ich zástupcov osobne.

125 Za týchto okolností treba konštatovať, že skutočnosť, že zápisnica obsahuje mená týchto zástupcov, neohrozuje súkromie dotknutých osôb, keďže na stretnutí sa zúčastnili ako zástupcovia svojich entít. Okrem toho, ako bolo konštatované vyššie, zápisnica neobsahuje individuálne názory, ktoré možno pripísať týmto osobám, ale postoje pripísateľné entitám, ktoré tieto osoby zastupujú.

126 V každom prípade treba uviesť, že zverejnenie mien zástupcov KPST nemôže konkrétne a skutočne porušiť ochranu súkromia a bezúhonnosti dotknutých osôb. Prítomnosť mena dotknutej osoby na zozname účastníkov stretnutia ako zástupcu entity sama osebe nepredstavuje také porušenie a ochrana súkromia a bezúhonnosti dotknutých osôb nie je ohrozená.

127 Tento prístup nie je v rozpore s už citovaným rozsudkom Österreichischer Rundfunk a i., na ktorý sa odvoláva Komisia. V tomto rozsudku Súdny dvor dospel k záveru, že zhromažďovanie osobných údajov týkajúcich sa pracovných príjmov jednotlivca s cieľom oznámiť tieto údaje tretím osobám spadá do pôsobnosti článku 8 EDĽP. Súdny dvor konštatoval, že hoci jednoduché zaznamenanie osobných údajov týkajúcich sa príjmov, ktoré zamestnávateľ vyplatil svojim zamestnancom, nemôže ako také predstavovať zásah do súkromia, oznámenie týchto údajov tretej osobe, v tomto prípade orgánu verejnej moci, porušuje ochranu súkromia dotknutých osôb bez ohľadu na to, ako sú neskôr takto oznámené informácie využité, a je zásahom v zmysle článku 8 EDĽP (rozsudok Österreichischer Rundfunk a i., už citovaný, bod 74). Súdny dvor dodal, že na preukázanie existencie takého zásahu nie je

veľmi dôležité, či oznámené informácie majú, alebo nemajú citlivú povahu alebo či dotknuté osoby utrpeli, alebo neutrpeli prípadné ujmy z dôvodu tohto zásahu. Stačí, aby údaje týkajúce sa príjmov pracovníka alebo dôchodcu zamestnávateľ oznámil tretej osobe (rozsudok Österreichischer Rundfunk a i., už citovaný, bod 75).

128 Treba uviesť, že okolnosti uvedenej veci sa odlišujú od okolností prejednávanej veci. Na prejednávanú vec sa totiž vzťahuje nariadenie č. 1049/2001 a výnimka stanovená v jeho článku 4 ods. 1 písm. b) sa týka len zverejnenia osobných údajov, ktoré môžu porušiť ochranu súkromia a bezúhonnosti jednotlivca. Ako sa však konštatovalo v bode 119 vyššie, nie všetky osobné údaje sú spôsobilé svojím charakterom porušiť súkromie dotknutej osoby. Za okolností prejednávanej veci nemôže byť zverejnenie účasti fyzickej osoby, ktorá koná pri výkone svojich profesijných úloh ako zástupca kolektívnej entity na stretnutí s inštitúciou Spoločenstva, pokiaľ osobný názor vyjadrený touto osobou pri tejto príležitosti nemožno identifikovať, samo osebe považované za zásah do jej súkromia. Prejednávanú vec je teda potrebné odlíšiť od situácie vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Österreichischer Rundfunk a i., v ktorej zamestnávateľ zhromažďoval a oznamoval orgánu verejnej moci špecifické kombinácie osobných údajov, a to mená zamestnaných osôb spolu s ich príjmami.

129 V už citovanom rozsudku Lindqvist, na ktorý sa Komisia takisto odvolávala, Súdny dvor dospel k záveru, že úkon spočívajúci v odkaze, na internetovej stránke, na rôzne osoby a v ich identifikácii buď prostredníctvom ich mena, alebo iným spôsobom, napríklad prostredníctvom ich telefónneho čísla alebo informácií o ich pracovných podmienkach a o ich voľnom čase, predstavuje „úplne alebo čiastočne automatické spracovanie osobných údajov“ v zmysle smernice 95/46 (rozsudok Lindqvist, už citovaný, bod 27). Tento rozsudok nie je pre prejednávanú vec rozhodujúci. Ako totiž bolo pripomenuté v predchádzajúcom bode, na prejednávanú vec sa vzťahuje nariadenie č. 1049/2001, a teda popri otázke, či ide o spracovanie osobných údajov, ide aj o určenie toho, či zverejnenie dotknutých údajov porušuje ochranu súkromia a bezúhonnosti jednotlivca.

130 Prístup Súdu prvého stupňa nie je v rozpore ani s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rešpektovanie súkromia zahŕňa právo jednotlivca nadväzovať a rozvíjať vzťahy s jeho blízkymi a môže sa vzťahovať aj na profesijné alebo obchodné činnosti (pozri rozsudky Niemitz proti Nemecku, už citovaný, § 29; Amann proti Švajčiarsku, už citovaný, § 65; Rotaru proti Rumunsku, už citovaný, § 43, a Peck proti Spojenému kráľovstvu, už citovaný, § 57).

131 Nemožno totiž *a priori* vylúčiť, že pojem súkromie zahŕňa určité aspekty profesijnej činnosti jednotlivca, to však nemôže znamenať, že akákoľvek profesijná činnosť je úplne a nevyhnutne chránená právom na rešpektovanie súkromia. Súd prvého stupňa sa však domnieva, že za okolností prejednávanej veci účasť zástupcu kolektívnej entity na stretnutí s inštitúciou Spoločenstva sama osebe nepatrí do sféry jeho súkromia, takže zverejnenie zápisnice, ktorá zaznamenáva jeho prítomnosť na uvedenom stretnutí, nemôže predstavovať zásah do jeho súkromia.

132 Zverejnenie dotknutých mien teda nevedie k zásahu do súkromia osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí, a neporušuje ochranu ich súkromia a bezúhonnosti.

133 Komisia sa teda nesprávne domnievala, že v prejednávanej veci sa mala uplatniť výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001.

134 Komisia okrem toho netvrdí, že sa v prejednávanej veci pri zhromažďovaní údajov, čiže na stretnutí 11. októbra 1996, zaviazala utajiť mená účastníkov alebo že účastníci na stretnutí požiadali, aby Komisia neodhalila ich totožnosť. Až v roku 1999, keď

Komisia požiadala o súhlas s odhalením ich totožnosti, niektorí účastníci odmietli zverejnenie svojho mena.

135 Keďže však podmienka týkajúca sa porušenia ochrany súkromia a bezúhonnosti dotknutej osoby, vyžadovaná článkom 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, nie je v prejednávanej veci splnená, nesúhlas dotknutej osoby nemôže zabrániť zverejneniu. Komisia sa navyše ani nepokúsila preukázať, že osoby, ktoré po stretnutí nesúhlasili so zverejnením svojho mena, preukázali, že ochrana ich súkromia a bezúhonnosti by bola zverejnením porušená.

136 V tejto súvislosti je tiež potrebné poznamenať, že Komisia nakoniec dostala nesúhlas len od dvoch z dotknutých osôb a že nebola schopná skontaktovať sa s ostatnými tromi dotknutými osobami, ktorých mená tiež nezverejnila (pozri bod 35 vyššie).

137 Osoby, ktoré sa zúčastnili na stretnutí, sa nemohli domnievať, že na názory vyjadrené v mene a na účet entít, ktoré zastupovali, sa vzťahovalo dôverné zaobchádzanie. Treba pripomenúť, že v prejednávanej veci išlo o stretnutie konané v rámci konania o nesplnení povinnosti. Aj keď sťažovateľ sa podľa interných pravidiel Komisie v takom konaní môže rozhodnúť pre dôverné zaobchádzanie, také zaobchádzanie nie je stanovené pre iné osoby, ktoré sa zúčastnili na vyšetrovaní. Navyše vzhľadom na to, že Komisia zverejnila zápisnicu, aj keď s vynechaním niektorých mien, je jasné, že sa domnievala, že nejde o informácie, na ktoré sa vzťahuje profesijné tajomstvo. Nariadenie č. 45/2001 nevyžaduje, aby Komisia utajovala mená osôb, ktoré jej oznamujú názory alebo informácie týkajúce sa výkonu ich funkcií.

138 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že žalobkyňa nikdy nesplnila povinnosť preukázať nevyhnutnosť prenosu, stanovenú v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, stačí pripomenúť, ako bolo konštatované v bodoch 107 a 108 vyššie, že pokiaľ k zverejneniu dôjde v rámci uplatňovania článku 2 nariadenia č. 1049/2001 a na toto zverejnenie sa nevzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia, žiadateľ nemusí preukazovať nevyhnutnosť v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Argument Komisie, že oznámenie totožnosti účastníkov by neumožnilo ďalšie objasnenia, pokiaľ ide o jej rozhodnutie ukončiť konanie o nesplnení povinnosti, teda nemôže mať úspech.

139 Z toho vyplýva, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia tým, že v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že žalobkyňa nepreukázala ani výslovný a legitímny účel, ani potrebu získať mená piatich osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí a ktoré po tomto stretnutí nesúhlasili s oznámením svojej totožnosti žalobkyni.

140 Treba ešte preskúmať uplatnenie výnimky vyplývajúcej z článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

O výnimke týkajúcej sa ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly

141 Treba pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ nepreváži verejný záujem o zverejnenie dotknutého dokumentu.

142 Hoci žalobkyňa vo svojej žalobe omylom uvádza článok 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, jej žalobu je potrebné vykladať v tom zmysle, že sa odvoláva na článok 4 ods. 2 tretiu zarážku tej istej smernice, keďže práve na základe tohto ustanovenia Komisia subsidiárne odôvodnila svoje odmietnutie sprístupniť úplnú zápisnicu. Žalobkyňa sa na pojednávaní v každom prípade odvolávala na článok 4 ods. 2 tretiu zarážku nariadenia č. 1049/2001.

143 Je potrebné pripomenúť, že inštitúcia je povinná v každej konkrétnej veci posúdiť, či dokumenty, o ktorých zverejnenie sa žiada, skutočne podliehajú výnimkám vymenovaným v nariadení, ktoré sa týka prístupu k dokumentom.

144 V prejednávanej veci ide o zápisnicu zo stretnutia, ktoré sa uskutočnilo v rámci konania o nesplnení povinnosti.

145 Okolnosť, že dotknutý dokument súvisí s konaním o nesplnení povinnosti, a teda sa týka vyšetrovania, však nemôže sama osebe odôvodniť uplatnenie uvádzanej výnimky (pozri v tomto zmysle už citovaný rozsudok Bavarian Lager/Komisia, bod 41). Ako už totiž bolo pripomenuté vyššie, každá výnimka z práva na prístup k dokumentom inštitúcií vyplývajúca z nariadenia č. 1049/2001 sa musí vykladať a uplatňovať striktne (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2000, Denkavit Nederland/Komisia, T-20/99, Zb. s. II-3011, bod 45).

146 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že vyšetrovanie vykonávané Komisiou už bolo v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, čiže 18. marca 2004, ukončené. Komisia už totiž 10. decembra 1997 odložila konanie o porušení povinnosti proti Spojenému kráľovstvu.

147 V prejednávanej veci teda treba overiť, či sa na dokument súvisiaci s vyšetrovaním vzťahovala výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, hoci vyšetrovanie bolo ukončené a konanie o porušení povinnosti odložené už viac než šesť rokov.

148 Súd prvého stupňa už mal príležitosť konštatovať, že článok 4 ods. 2 tretia zarážka nariadenia č. 1049/2001, ktorého cieľom je ochrana „účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly“, sa uplatní len vtedy, ak sprístupnenie predmetných dokumentov môže ohroziť dovŕšenie inšpekcie, vyšetrovania alebo kontroly (rozsudok Franchet a Byk/Komisia, už citovaný, bod 109).

149 V tomto ohľade treba uviesť, že cieľom tejto výnimky, ako vyplýva z jej znenia, nie je ochrana vyšetrovania ako takého, ale jeho účelu, ktorý, ako vyplýva z už citovaného rozsudku Bavarian Lager/Komisia (bod 46), spočíva v prípade konania o nesplnení povinnosti v donútení dotknutého členského štátu dosiahnuť súlad s právom Spoločenstva. V prejednávanej veci však Komisia už 10. decembra 1997 odložila konanie o porušení povinnosti proti Spojenému kráľovstvu, pretože tento štát zmenil dotknuté právne predpisy, a teda došlo k dosiahnutiu účelu vyšetrovania. V čase prijatia napadnutého rozhodnutia teda neprebiehalo nijaké vyšetrovanie, ktorého účel by mohol byť ohrozený zverejnením zápisnice obsahujúcej mená niektorých zástupcov entít, ktorí sa zúčastnili na stretnutí 11. októbra 1996, čiže výnimka vychádzajúca z článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 nemôže byť v prejednávanej veci uplatnená.

150 Na odôvodnenie svojho odmietnutia zverejniť dotknutú zápisnicu v plnom rozsahu Komisia ešte uvádza, že pokiaľ by mená osôb, ktoré poskytli Komisii informácie, mohli byť zverejnené proti ich vôli, Komisia by sa pripravila o vzácny zdroj infor-

mácií, čo by mohlo ohroziť jej schopnosť viesť vyšetrovania údajných porušení právnych predpisov Spoločenstva.

151 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí mať preskúmanie na účely spracovania žiadosti o prístup k dokumentom konkrétnu povahu. Na jednej strane totiž len samotná okolnosť, že sa dokument týka záujmu chráneného výnimkou, nepostačuje na odôvodnenie jej uplatnenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Denkavit Nederland/Komisia, už citovaný, bod 45). Na druhej strane nebezpečenstvo ohrozenia chráneného záujmu musí byť primerane predvídateľné, a nie čisto hypotetické. Preskúmanie, ktoré má inštitúcia vykonať na účely uplatnenia výnimky, musí byť teda vykonané konkrétne a musí byť zjavné z odôvodnenia rozhodnutia (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2000, Kuijer/Rada, T-188/98, Zb. s. II-1959, bod 38, z 13. apríla 2005, Verein für Konsumenteninformation/Komisia, T-2/03, Zb. s. II-1121, body 69 a 72, a Franchet a Byk/Komisia, už citovaný, bod 115).

152 Hoci je teda potrebné pripustiť, že potreba zachovať anonymitu osôb, ktoré Komisii poskytujú informácie o prípadných porušeniach práva Spoločenstva, predstavuje legitímny cieľ spôsobilý odôvodniť to, že Komisia neposkytne úplný alebo ani čiastočný prístup k niektorým dokumentom, nič to nemení na tom, že Komisia v prejednávanej veci *in abstracto* rozhodla o porušení, ktoré by mohlo zverejnenie dotknutého dokumentu s menami spôsobiť, pokiaľ ide o jej vyšetrovanie, bez toho, aby z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že zverejnenie tohto dokumentu konkrétne a skutočne porušilo ochranu účelu vyšetrovania. V prejednávanej veci sa teda nepreukázalo, že by účel vyšetrovania bol konkrétne a skutočne ohrozený zverejnením údajov požadovaných šesť rokov po skončení uvedeného vyšetrovania.

153 Okrem toho, ako bolo konštatované vyššie, konanie o nesplnení povinnosti s výnimkou sťažovateľa nestanovuje dôverné zaobchádzanie pre osoby, ktoré sa

zúčastnili na vyšetrovaní. Je zrejmé, že ak Komisia zverejnila dotknutú zápisnicu bez mien osôb, ktoré nedali súhlas na ich zverejnenie, domnievala sa, že na zverejnenie tohto dokumentu sa v zásade nevzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

154 V tejto súvislosti odkaz Komisie, urobený na pojednávaní, na rozsudok Súdneho dvora zo 7. novembra 1985, Adams/Komisia (145/83, Zb. s. 3539), týkajúci sa dôvernosti informácií, na ktoré sa vzťahovalo profesijné tajomstvo, nie je relevantný. Išlo o informátora, ktorý upozornil na protisúťažné postupy svojho zamestnávateľa a ktorého totožnosť Komisia musela utajiť. Tento informátor však Komisiu už na začiatku konania osobitne požiadal, aby neodhalila jeho totožnosť. V prejednávanej veci však, ako bolo uvedené vyššie, Komisia nepreukázala, že by dotknuté osoby pri svojej účasti na predmetnom stretnutí mohli vychádzať z toho, že sa na nich vzťahuje nejaké dôverné zaobchádzanie, alebo že by boli požiadali, aby Komisia neodhalila ich totožnosť. Ako navyše bolo konštatované v bode 137 vyššie, vzhľadom na to, že Komisia zverejnila zápisnicu, hoci s vynechaním niektorých mien, treba konštatovať, že sa domnievala, že nejde o informácie chránené profesijným tajomstvom. Nakoniec je potrebné pripomenúť, že Komisia neuviedla nijaký argument, ktorý by preukázal, akým spôsobom by zverejnenie mien osôb, ktoré oznámili svoj nesúhlas, mohlo byť na ujmu prípadnému vyšetrovaniu dotknutému v prejednávanej veci.

155 Za týchto okolností treba konštatovať, že tvrdenia založené na ochrane účelu inšpekcií a vyšetrovania nemôžu mať úspech.

156 Nie je teda potrebné preskúmať prípadnú existenciu prevažujúceho verejného záujmu, ktorý by odôvodňoval zverejnenie uvedeného dokumentu.

157 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že na úplnú zápisnicu zo stretnutia konaného 11. októbra 1996, obsahujúcu všetky mená, sa nevzťahujú výnimky vyplývajúce z článku 4 ods. 1 písm. b) alebo článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

158 Napadnuté rozhodnutie preto treba zrušiť.

O trovách

159 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania vynaložených žalobkyňou v súlade s návrhom poslednej uvedenej.

160 Podľa článku 87 ods. 4 tretieho pododseku rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa nariadiť, že vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania. V tomto prípade účastník konania, ktorý vstúpil do konania na podporu žalobkyne, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Komisie z 18. marca 2004, ktorým sa zamieta žiadosť o prístup k úplnej zápisnici zo stretnutia 11. októbra 1996, obsahujúcej všetky mená, sa zrušuje.**

2. **Komisia je povinná nahradiť trovy konania vynaložené spoločnosťou The Bavarian Lager Co. Ltd.**

3. **Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDÚOÚ) znáša svoje vlastné trovy konania.**

Jaeger Tiili Czúcz

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. novembra 2007.

Tajomník Predseda komory

E. Coulon M. Jaeger